

— Какво ви даде поводъ да му казвате да се варди?

— Разбира се като Българинъ ще му кажа. Сърбитѣ ми казаха, сърбскитѣ власти го подозирали, понеже се расхождалъ постоянно съ ученицитѣ. Азъ му тогава казахъ да вземе мѣрки.

— Да установимъ това нѣщо г-нъ Великовъ. Значи, че не смѣете да се простирате повече прѣдъ стѣснение отъ сърбскитѣ власти.

Подсжд. Г. *Великовъ*: Да, даже тия писма, които ги пращахъ чрѣзъ пощата до Бендерева, съмъ ги пращалъ прѣзъ различни адреси, за туй, защото се касаеха до кожата на Сърбитѣ.

— Какви свѣдѣния сте давали на Бендерева?

— Събрахъ свѣдѣния, какво впечатление е направило на населението превземането на Пиротъ въ сърбско-българската война. Послѣ етнографически и типографически бѣлѣжки за Нияшкия, Вранянския и Лѣсковския окрѣзи. Въ една втора война къмъ коя страна желаятъ да се присѣдинятъ териториално. Т. е. на коя страна симпатизиратъ, на сърбската или на българската.

— Е, какви свѣдѣния събрахте?

— Азъ разбрахъ, че това българско население, което присѣдиниха къмъ сърбската територия си е пакъ българско, защото колкото и да искали сърбскитѣ власти да ги посърбятъ, пъкъ си оставатъ българи и си биле такива, каквито сж биле дѣдитѣ и бацитѣ имъ и желаятъ единъ денъ да се присѣдинятъ къмъ българската имъ страна — България. Разбира се, това е едно прѣстѣпление спрямо гостоприемството, което ми се правеше отъ Сърбитѣ, но азъ го правихъ отъ обичъ къмъ моето отечество.

— Г-нъ Карастояновъ! Другъ единъ въпросъ по писмото, а именно: „поздравете всички въ София и до скоро свиждане“. Какъ се разбира туй, вий ли да идете при него да се видите, или той ще дойде при васъ въ София?

— Може да е разбиралъ и едното и другото. Може да е мислилъ, че азъ ще отида въ Сърбия, или е мислилъ, че скоро ще му разрѣшжтъ да дойде въ България.

— Сетнѣ, „вашъ отъ сърдце, Георги“, вашъ е извѣстно, че такъвъ подписъ се праща само на искренъ приятель?

— Приятели сме съ него колкото за поздравъ, съ снѣ-